

MŪSŲ LIETUVA

NR. 33 (1568) – SEMANARIO – 1978 M. RUGPJŪTIS – AGŪSTO 24 D. – 5,00 kr.
Rua Juatindiba. 20 (28) Caixa Postal 4421 01000 São Paulo. SP Tel. 273-0338.

KELIONĖ Į ŠILUVĄ

“Melsimės ir už tuos, kurie mums trukdo melstis”.

(LKB Kronika nr. 30)

ŠILUVA

“Milicininkai jėga norėjo nusitempti vieną dalyvį, bet tuo metu gatvė ėję maldininkai, pamatę milicijos už rankų tempiamą vyriškį, visi, triukšmingai šaukdami, puolėsi gelbėti nekalto žmogaus. Ir taip minia atėmė sučiuptą maldininką”.

1977 rugpjūčio 21. “Sveika, Marija, malonės pilnoji...” iš tūkstantinės minios širdžių sutartinai skambėjo galingi maldos žodžiai; juos kartojo miškas paslaptingu ošimu ir visas oras tarsi virpėjo džiaugsmu, pritardamas žygiuojančios minios taktui.

Tai Eucharistijos Bičiulių III-jo Eucharistinio žygio dalyviai, darniomis gretomis išsirikiavę, su gėlėmis rankose ėjo sveikinti Šiluvos stebuklingosios Dievo Motinos, per Jos užtarymą prašydami Eucharistinio Jėzaus Lietuvai blaivumo, dorumo, tikėjimo dvasios, ėjo permaldauti Dievą už tautos nuodėmes, pasisemti sau jėgų, drąsos ir stiprybės.

Šie žygiai jau tampa gražia tradicija. Jų pradžia – 1975. Tai yra kartu ir atgailos kelionės. Iš visų Lietuvos kampelių susirenka tie (daugiausia vaikai ir jaunimas), kuriems rūpi tėvų žemė – Lietuvos ateitis, ir maldingai susitelkę, garsiai kalbėdami rožančių eina pėsti į Šiluvą.

Nepakartojamas įspūdis, kai didžiulė vora skambiai užtraukia “Marija, Marija”, ar sutartinai kalba rožančių. Tuo labiau nepamirštant Lietuvos sąlygų, kur taip persekiojamas tikintis jaunimas, kur neįtikėtina sunku į Šiluvą gauti kokį nors transportą ir vairuotoją.

1975, 1976 metais ši kelionė, palyginti, praėjo ramiai, nors kai kurie vairuotojai buvo sulaikyti, dalyvius mėginta gąsdinti, o privačių masinėlių demonstratyviai buvo užrašinėjami numeriai.

Šiais metais valdžia ypač sujudo. Milicija ir saugumiečiai saugojo mišką, kuriame rinkomės bendrai kelionei, jau nuo 5 val. ryto. Milicijos mašinos budėjo prie kiekvieno kelio, vedančio į Šiluvą ir įtariai tikrino pravažiuojančias mašinas, pakelėse išlaipindami keleivius, atiminėdami kai kuriems vairuotojams teises. Milicija užsirašinėjo privačių lengvųjų mašinų numerius ir tikrino jų savininkų dokumentus. Daug kam teko geroką galą skubėti pėstiems į sutartą vietą. Bet žmonės pilni entuziazmo ir drąsos nepasimetė.

Susitikimo vietoje, miškelyje, iškilo kryžius, kurį jaunimas papuošė lietuvišku rūtų vainiku ir, apsupę jį ratu, garsiai kalbėjo rožančių, Milicija ir saugumiečiai suglumę vaikščiojo aplinkui, nes maldininkams nekreipiant į juos net mažiausio dėmesio, jie pasijuto apgailėtinoje padėtyje.

Pagaliau visi susirinko, susirikiavo ir buvo paskelbta kelionės intencija:

“Melsimės už Lietuvą, prašydami, kad Marija gelbėtų mus nuo alkoholio tvano, nuo nedorumo ir bedievystės. Prašysime sau ir kitiems tvirto tikėjimo, drąsos ir ryžto. Melsimės ir už tuos, kurie mums trukdo ir neleidžia melstis, kad gerasis Jėzus suteiktų

Marijos apsireiškimas Šiluvoje 1608 m.

RUGSĖJO 10: ŠILINĖ

jiems malonės suprasti savo klaidas. Juk ir jie Dievo vaikai ir tos pačios tautos – Lietuvos sūnūs. Mes neturime priešų (nors mus gal daug kas laiko priešais), o tik klystančius brolius, ir todėl mūsų širdyje vienas didelis troškimas – kad visi suprastų, „jog žmogus gyvas ne vien duona, bet kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš Dievo burnos“...

Išsirikiavusi eiseną darniai pajudėjo Šiluvos link, širdimi ir lūpomis kartodama: “Sveika, Marija... Sveika, Marija... Sveika, Marija...”

O saugumiečių ir milicijos mašinos (jų buvo virš 10) visą dieną južo apie maldininkus. Iš vienos mašinos slapčiomis filmavo eiseną. Miestelyje prie sankryžų ir šaligatviuose stovėjo milicininkai ir įdėmiai stebėjo praeinančius maldininkus.

Po pamaldų, jau dalyviams skirstantis namo, du milicininkai jėga norėjo nusitempti vieną dalyvį, bet tuo metu gatvė ėję maldininkai, pamatę milicijos už rankų tempiamą vyriškį, visi triukšmingai šaukdami, puolėsi gelbėti nekalto žmogaus. Ir taip minia atėmė sučiuptą maldininką. Kadangi žmonių aplinkui buvo daug, milicija nedrįso daugiau ką nors nustverti.

Grįžtant namo, pakelėse vis dar budėjo inspekcija, tikrino pravažiuojančias mašinas, ne maršrutiniuose autobusuose ieškojo tarp keleivių „nusikaltėlių“ – taikių maldininkų.

Rytojaus dieną į Vilniaus saugumą buvo iškviesta J. Petkevičienė, o Šiaulių saugumas iškvietė M. Jūrevičių.

Tai dar vienas akivaizdus tikėjimo persekiojimo Lietuvoje rodymas – negalima melstis, negalima išpažinti savo tikėjimo, nors valstybinis įstatymas – Konstitucija ir jos naujasis projektas tai garantuoja, bet jų garantija tik dėl akių, tik propagandai, o gyvenime – viskas priešingai.

Truputis statistikos. Šiame Eucharistiniame žygyje dalyvavo apytikriai skaičiavimu, nuo 800 iki 1000 maldininkų; 1975 dalyvių buvo apie 500-600; 1976 dalyvavo 600-700 maldininkų

“Rašykite, sesės, ant purvinių grindų...”

Sovietų kalinamų — Vlado Lapienio ir Onos Pranskūnaitės laišakai iš Sibiro • Jie buvo paskelbti “LKB Kronikos” 32 nr

RAŠO VLADAS LAPIENIS:

Nuo 1977 m. gruodžio 9 iki š.m. sausio 27 d. buvau ligoninėje

Š.m. vasario 17 d. viršininkas pasakė kad “gydytojų komisija kurios nesu matęs) pripažinusi mane sveiku, pilnai darbingu ir nustačiusi trečiąją invalidumo grupę, kuri be apribojimų suteikianti teisę kolonijos administracijai skirti atlikti betkokius darbus. Man tuojau pat įsakė eiti į katilinę ir pradėti dirbti pečkuriu. Šis darbas nelengvas: reikia iš lauko prinešti anglių, supjauti malkas, išnešti laukan perdegusias anglias ir pelenus ir visą parą kūrėti katilinėje esantį pečių. Aš jam atsakiau, kad dėl senyvo amžiaus ir silpnos sveikatos nuolatinis užesys galvoje, dažni ir varginantys galvos skausmai, žemas kraujo spaudimas, radikulitas ir streikuojanti širdis tokio darbo atlikti nepajėgsiu. Tada viršininkas labai supykko ir pagrasino nubausti karceriu ir kitomis bausmėmis. Iš tikrųjų kolonijos administracija už tai, kad nėjau dirbti pečkuriu, man parašė papeikimą, uždarė septynioms paroms į karcerį, uždraudė šiais metais gauti maisto siuntinį ir uždraudė vasario mėnesį pirkti lagerio parduotuvėje produktus. Kitais mėnesiais leisdavo lagerio parduotuvėje nusipirkti produktų už 5 rub.

Nubausti žmogų, kuris dėl senyvo amžiaus ir dėl silpnos sveikatos nepajėgia atlikti sunkaus darbo ir už vieną nusikaltimą nubausti net keturiomis bausmėmis yra grubus pažeidimas elementariausių žmogaus teisių. Šie faktai liudija, kaip mūsų šalyje yra gerbiamos žmogaus teisės. Juk aš jau beveik 10 metų iki arešto nebedirbau ir gavau pensiją. O nedirbau todėl, kad negalėjau. Kiekvienam sveikam galvojančiam žmogui aišku, kad praėjus daugiau kaip 11 metų, iš kurių pusantrų metų už groty, sveikata jokia būdu negalėjo pagerėti. Faktiškai sveikata gerokai pablogėjo. Be to, aš jokios gydytojų komisijos nesu matęs. Atvykus į ligoninę, gydytojas paklausinėjo apie sveikatos stovį, sugaišdamas kelias minutes laiko; panašiai buvo ir išrašant iš ligoninės. Štai ir gydytojų komisija! Kaip vienas gydytojas gali sudaryti gydytojų komisiją?

Karceryje buvau uždarytas nuo vasario 24 d. iki kovo 3 d. Pabuvus karceryje, mano svei-

kata dar labiau pablogėjo. Viršininkas, į tai neatsižvelgdamas, liepė eiti į cechą siūti pirštinių. Už atsisakymą grasina uždaryti keturiolikai parų į karcerį. Kaip aš galiu siūti, kai dėl silpno regėjimo nematau kaip į adatą iverti siūla. Ar uždarys į karcerį — parodys ateitis.

Tačiau aš esu ramus, nes žinau, kad Dievas yra mūsų prieglauda ir stiprybė. Žinau, kad yra vienas Dievas, turiu sielą, vieną kartą mirsiu ir galutinai mane nuteis Dievas. Žinau, kad yra viena amžinybė, negrižta-

ma, nepataisoma, ir kad vienintelis kelias į ją — dorybės ir atgaila. Nors fizinės jėgos kas kart mažėja ir nyksta, tačiau mes galime save praturtinti dvasinėmis vertybėmis.

Savo maldose neužmirškite mūsų, esančių už spygliuotų vielų.

1978 m. kovo 7 d. Vladas

* * *

RAŠO O. PRANSKŪNAITĖ

“Tolo ir nutolo gimtos žemės pėdos.

Tolo ir nutolo Tėviškės dangus”

Nijolė Sadūnaitė 1977 gruodžio mėn.

N. SADŪNAITĖS LAIŠKAS VĖL PASIEKĖ VAKARUS

Kaip turbūt daugumas lietuvių išeivių žino, Amnestijos Internacionalas yra tarptautinė organizacija, kuri įsisteigė politiniam kaliniam gelbėti. Šiuo metu Amnestija yra adoptavusi politinių kalinių iš daugiau kaip 70 kraštų. Amnestijos Internacionalas nepriklauso nė prie vienos politinės srovės — jis gina fašistus, komunistus, demokratų...

Amerikos sostinėj Washingtone yra vienas Amnestijos skyrius, numeriu 83. Šiam skyriui Amnestijos centro vadovybė paskyrė keturis politinius kalinius: vieną iš Indonezijos, vieną iš Argentinos ir du iš Sovietų Sąjungos. Pastarieji yra ukrainietis Mykolaj Homula ir lietuvai-

tė Nijolė Sadūnaitė. Amnestijos 83 skyriaus narys Henry Ewald pasiuntė Nijolei Sadūnaitėi šaliką ir iš jos susilaukė laiškų, čio bei fotografijos, kuriuos čia spausdinam:

Meilė Jėzui ir Marijai!

Didž. Gerb. H. Ewald:

Nuoširdžiausiai dėkoju už Jūsų dovanėlę — gražų šaliką!

Ačiū, ačiū už Jūsų rūpestį! Aš esu materialiai viskuo aprūpinta, vienintelė man reikalinga parama tai Jūsų malda. Už ją amžinai visiems liksiu dėkinga!

Gerasis Dievas už visa gera teatlygina Jums kuo gausiausiai!

Su pagarba ir dėkingumu
1978.V.11 — Nijolė

P.S. Siunčiu savo nuotraukėlę — N.

Sveikinu Jus iš Čiuvašijos padangės. Rugsėjo 3 d. įsakė pasitraukti “su daiktais”. Džiaugsmui nebuvo galo. Jau 8 mėnesiai nemačiau saulės. Keturiuos sienos ir grotuotas langelis. Kur veš nesakė, bet tai ir nesvarbu, kad ir į Kamčatką. Taip pabodo tuose žudančiuose Saugumo rūmuose. Apie 19 val. išvedė iš kameros. Lipdama “voronoką”, išgirdau žodžius “Sveika, Onute!” Mane sveikino su manimi teistasis Lapienis. Džiaugsmas krūtinėje ne tilpo. “Voronokas” sustojo prie Lukiškio kalėjimo pasikrauti kriminalistų, o aš turėjau galimybę pasikalbėti su Lapieniu. Stotyje mūsų laukė daugybė kareivių ir šunų. Paskutinis žvilgsnis į miesto žiburius ir lik sveikas, Vilniau!

Gretimoje vagono kameroje buvo Lapienis. Jis buvo gerai nusiteikęs — nė truputį nepalaužtas baisių kančių. Jis mane stiprino daug kančių pakėlusiu mūsų tautiečių pavyzdžiais. Su Rašto ištraukomis ir “Kristaus sekimo” eilutėmis. Tikrai mūsų tautoje yra žmonių, kurie yra laimingi ir sunkiausiose aplinkybėse, kurie degte dega už mūsų tikėjimą savo Tiesą, už kurią kovoja. Drąsiai jie pasitinka nepatogumus, nepriteklius, kančias, net ir mirtį dėl savo idėjos, kuri juos daro laimingais...

Persiuntimo punktai: Pskavas, Jeroslavlis, Gorkis, Čeboksarai ir Kozlovka. Su Lapieniu išsiskyrėme Gorkio kalėjime. Jis pasakė: “Onute, atlikime šiuo misiją taip, kad iš jos būtų galimybė Dievui ir mūsų tautai. Tuos žodžius pasakęs, jis pakėmė akis į dangų ir šitaip pastoviai kokią valandžiukę, didingai kaip statula.

Rugsėjo 12 d. atvykau į Kozlovką. Vaizdas liūdnokas: žmonės tokie nuvargę ir niūrus nudžiūvusių medžių šakose negirdėti paukščių giesmės. Matyt, ir jie paliko bėdų užpultą kraštą.

Šiuo metu nešiojame asfalto mišinį ir rankiniu būdu asfaltuojame takus. Vilniuje kankino nemiga, o dabar akys greitai užsimerkia.

Kantriai vešiu toliau sunku savo vežimą ir eisiu sunkiu daugelio lietuvių moterų išmintu taku. Tvirtai eisiu ten, kur neš gyvenimo vėją, ir žiūresiu į dangų. Kiekvienas turi brangenybę, kurią verta saugoti ir ginti.

Ona

* * *

Pirmąjį kalinimo laikotarpį praleidau Gorkio srityje. Šį sykį likimo skersvėjis bloškė truputį toliau... Jei Dievas norėtų, aš sutikčiau iki paskutinio atokvėpio nešti kalinio dalį, nesidairydama į šalį, neieško-

AMERIKIEČIAM PRIMENA LIETUVĄ

Kun. Kazimiero Pugevičiaus
25 metų kunigystės sukaktis

Kultūros Židinys birželio 3, seštadienį, buvo retos iškilmės kun. Kazimieras Pugevičius minėjo savo kunigystės 25 metų ir savo 50 metų sukaktis. Iškilmes organizavo Amerikos Lietuvių Katalikų Tarnyba ir Lietuvos Religinė Šalpa. Šių abiejų įstaigų direktoriais ir yra sukaktuvininkas kun. K. Pugevičius.

Gimęs Baltimorėje

Kun. K. Pugevičius yra retas žmogus. Čia gimęs, čia užaugęs, o puikiai kalba lietuviškai, aktyviai reiškiasi lietuviškose organizacijose.

Kun. K. Pugevičius gimė 1928 balandžio 29 Baltimorėje. Pakrikštytas Šv. Alfonso parapijoje. 1941 baigė tos parapijos mokyklą, 1946 — St. Charles Junior kolegiją ir laimėjo Basse-lin stipendiją studijuoti Katalikų Universitete Washington. Čia 1948 įsigijo B.A. laipsnį, o 1949 magistro laipsnį iš filosofijos, teologijos licenciatą gavo 1953.

Išventintas Baltimorėje

Išventintas 1953 gegužės 30 Marijos Dangun Fimmo bazilikoje Baltimorėje.

"RAŠYKITE, SESĖS..."

dama savo asmeniui kokios nors šviesesnės prošvaitės. Svarbu, kad atlikčiau šią misiją taip, kaip Dievas nori. Dievo malonės ir Jūsų maldų dėka aš turiu valios ir esu pasiryžusi pernešti visokius sunkumus. Aš vieno bijau, tai blogio... atsakysiu į Jūsų klausimus.

Kuo mus šeria, sunku paaiškinti. Duona kaliniams kepama specialiai. Jos sudėties nežinau. Pjuvenų tai tikrai dedama. Ši duona duodama ne tik kaliniams — žmonės ja dar ir kraules šeria. Buizos skonis truputį kitoks, negu prieš du dešimtmečius. Mūsų kostiumai siūti iš chalininės medžiagos. Taip pat duodami "kirziavikai" ir paltas, kurių nešioja penkiolika respublikų, t.y. šimtasitūlė. Seniau būdavo kas kita galėdavau nešioti savus rūbus. Pamenu, pirmojo kalinimo laiku man davė veltinius: vienas buvo juodas, kitas baltas. Juodasis buvo siauras. Peiliuku šone padariau įpjovą ir taip ketverius metus jais džiaugiausi. O dabar nors mes esame "laikiniai" izoliuoti, bet ši izoliacija ne kiekvienam įmanoma atlaikyti. Daugelį jį izoliuoja nuo visų šio pasaulio "linksmybių". Mano sveikata bloga. Pasku-

išventintas tą pačią vasarą porai mėnesių buvo paskirtas į amerikiečių parapiją. Rudenį jau buvo vikaru Šv. Petro parapijoje. Parapija yra teritorinė. Jos ribose yra Lietuvių namai ir gyvena nemaža lietuvių. Tiems lietuvių reikalams ir buvo jis paskirtas. Čia išbuvo porą metų.

Nuo 1955 iki 1962 buvo lietuvių Šv. Alfonso parapijoje, kur klebonavo prel. L. Mendelis. Po septynerių metų darbo buvo iškeltas į amerikiečių Šv. Pijaus X parapiją. Čia išbuvo trejus metus, organizavo katalikus darbininkus ir skleidė žožistų judėjimą.

Informacijos tarnyboje

1965 buvo paskirtas Baltimorės vyskupijos radijo ir televizijos reikalų vedėju.

Televizijos ir radijo stotys laiką davė nemokamai, reikėjo tik programą parūpinti. Televizijos programa būdavo pusės valandos per savaitę, radijo programa — dviejų valandų. Tas programos suredaguoti, parūpinti prelegentus, nustatyti jų tvarką

tinišias dvi savaites kameroje buvau viena. Kalinimas vienu-tėse bausis dalykas. Toje pačioje kameroje buvo sėdėjęs su manimi teistasis Lapienis. Kelyje į rytus jis man pasakojo, kad toje kameroje jis labai sirgo, ko nenumirė. Gal ir nieko, bet dujos veikia neįtamtai. Jau du mėnesiai, kai mano kūne atsivėrė žaizdos. Baigiu ketvirtą įvairių gydymo kursą, bet be jokių pasekmių. Gydytojais stebisi. Šioje vietoje negaliu jiems paaiškinti galimo susirgimo priežasties...

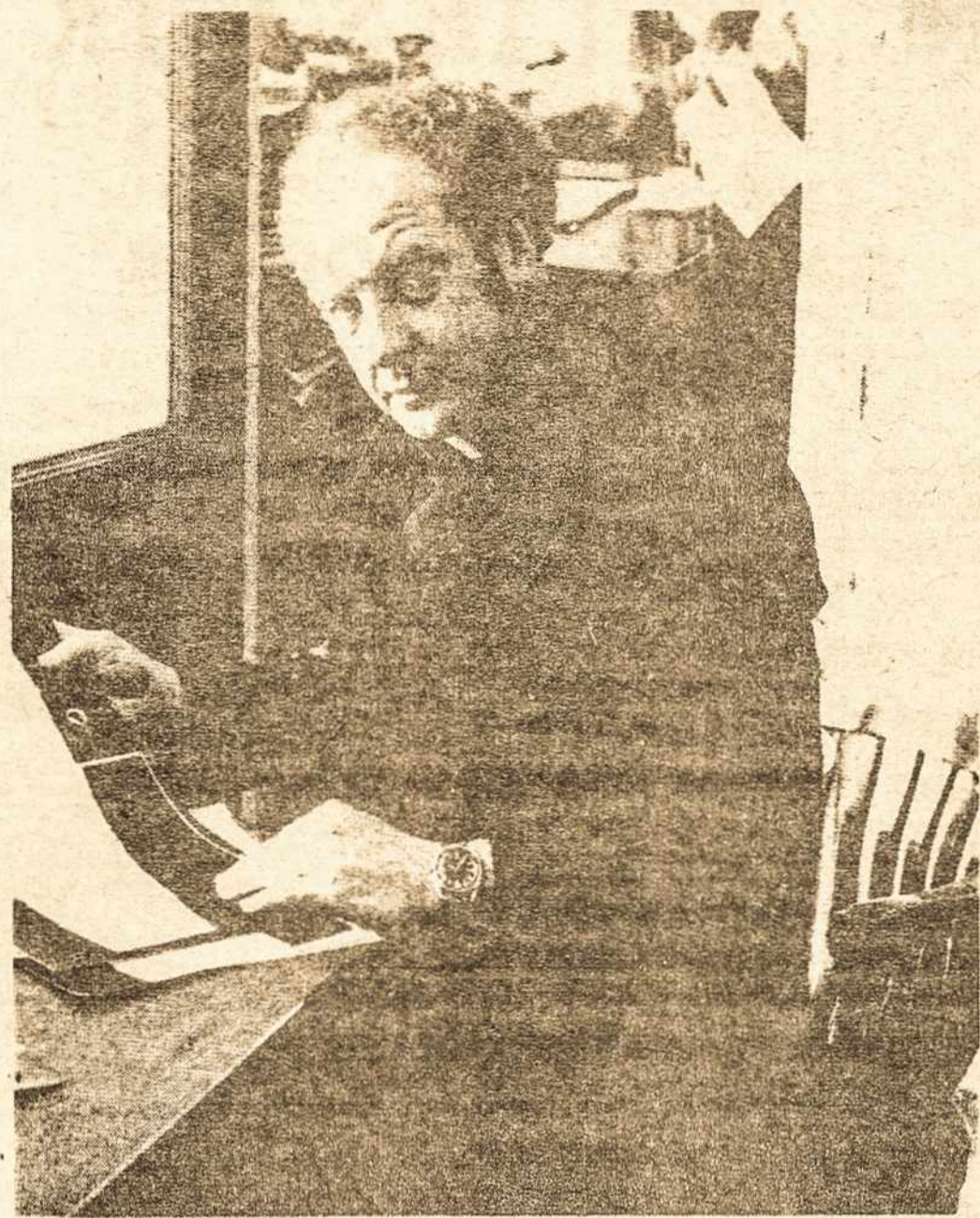
Sunku gyventi melu pagrįstame pasaulyje. Vilniuje mane puolė kas tik laiko ir noro turėjo. Paskui buvau nuteista ir turėsiu kalėti už nusikaltimą, kurio nepadariau...

Mūsų lageryje yra apie 2000 moterų. Sekcijose gyvename po 65-75. Gyvenamose patalpose neturime stalų — rašykite, sesės, atsigulusios ant purvinių grindų!

Nesirūpinkite manimi. Aš rasiu nusiramimą, net džiaugsmą maldoje, aukoje ir gero daryme kitiems.

Už viską dėkoju ir siunčiu nuoširdžiausius sveikinimus visiems Marijos žemės vaikams.

Ona

Kun. Kazimieras Pugevičius prie savo darbo stalo susipažįsta su Lietuvos Kat. Bažnyčios Kronikų medžiaga.

— buvo didelis darbas. Kun. K. Pugevičius parengė apie 1000 tokių radijo ir televizijos programų. Programos ėjo trijose televizijos ir trijose radijo stotyse.

Per televiziją apie Lietuvą

Pasinaudodamas savo vieta, jis ne kartą priminė Lietuvą. Buvo tokia radijo programa, kur žmonės galėjo paskambinti. Ten dažnai buvo kalbama apie žmogaus teises, buvo primenama ir Lietuva.

Per televiziją, pasinaudojant Sibiro lietuvių maldaknyge, buvo padaryta speciali programa apie lietuvių tremtinius.

Organizuojama Katalikų Tarnyba

Jau seniai buvo kalbama, kad Amerikoje lietuviškom parapijom koordinuoti reikia įsteigti vieną bendrą tarnybą, kurią tvarkytų kunigas, nepriklausęs parapijai. Tarp lietuviškų parapijų yra daug bendrų reikalų, kuriuos reikia derinti, organizuoti pagal-bą.

Taip Kunigų Vienybės rūpos-čiu 1972 ir buvo įkurta Amerikos Lietuvių Katalikų Tarnyba. Jos direktoriumi buvo pakviestas kun. K. Pugevičius, nes jis pažino lietuviškus reikalus, pažino ir vietos gyvenimą.

Savo įstaigą įsikūrė Baltimorėje. Iš 80 lietuviškų parapijų Amerikoje aplankė 30, susipažino su jų problemomis. Labiausiai rūpinosi informacija amerikiečių tarpe. Lankė vyskupų konferencijas, kur turėjo progos

perteikti lietuviško gyvenimo aktualijas, informavo Amerikos katalikų spaudą. Ši tarnyba ėmė organizuoti ir leisti Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kroniką angliškai. Leidžiama atskirais numeriais ir labai plačiai paskleidžiama. Ją gauna vyskupai, laikraščiai, valdžios žmonės.

Į Religinę Šalpą

1976 jis buvo pakviestas vadovauti ir Lietuvos Religinei Šalpai. Iš Baltimorės persikėlė į New Yorką. Gyveno pranciškonų vienuolyne, o dirbo Liet. Religinės Šalpos įstaigoje prie Maspetho lietuvių parapijos.

Nuo 1977 metų Velykų įstaiga buvo perkelta į naujas patalpas prie Kultūros Židinio.

Plačioj veikloj

Čia susidarė sąlygos išplėsti veiklą. Prieš keletą metų įsitraukė į Lietuvos vyčius, dabar yra tos organizacijos Lietuvos reikalų komisijos vadovas. Pasitelkę vietinius vyčius, spausdina biuletenius, informacinius laiškus. Dažnai vakarais jo įstai-gose langai švytėte švyti. Dirba keliolika žmonių ir parengia įvairią lietuvišką informaciją siuntimui. Jų veiklos tikslas — kuo daugiau žinių ir informacijos apie Lietuvą ir lietuviškus reikalus.

Mielam Sukaktuvininkui nuoširdžiausi sveikinimai ir iš Brazilijos lietuvių padangės.

TIESA IR GYVENIMAS

NAUJO POPIEŽIAUS BELAUKIANT
**BAŽNYČIA ŽMOGAUS
 ISTORIJOJE**

Bažnyčia kuria savo istoriją ir gyvena žmonijos istorijoje, kurioje reiškiasi žmogiškumas su visomis silpnybėmis ir iškrypimais. Tačiau Kristaus Bažnyčia nėra žmogaus sukurta. Ji nesiremia tik žmonėmis — nei popiežiais, nei vyskupais, kunigais ar tikinčiais pasauliečiais. Bažnyčia remiasi dieviškais Jėzaus Kristaus, švč. Trejybės antrojo asmens, pažadais, dieviška galybe. Ir jos istorija eina kartu su žmonijos istorija, bet joje atsispindi savitas istorijos bruožas — bruožas, kuriame matyti dieviškas veidas, Dievo veikimas ir nuolatinis atsinaujinimas dieviškoje šviesoje.

Popiežius Paulius VI savo vainikavimo penkiolikos metų sukakties proga kalba ir apie save. Jis kalba su nuolankumu kaip žmogus. Bet taip pat kalba su tikru tikėjimu, kad toje dieviškoje Kristaus įkurtoje institucijoje jis yra įrankis, kuris veikia ne savo žmogiškomis silpnybėmis, o saugomas šv. Dvasios, lydimas Kristaus pažadų ir dieviškos apvaizdos nuolatinio budėjimo. Jis šiuo atveju ir primena savo tolimos praeities pirmatako šv. Leono Didžiojo žodžius: "Tas, kuris sutei-

kė kilnias pareigas, duoda ir stiprybės jas pakelti".

Taigi Dievas, kuris pavedė valdyti Bažnyčią, skelbti ir saugoti tikėjimą, nurodyti kiekvienam laikui tinkamus gyvenimo kelius, teikia malonės savo tikėjimo skelbimo institucijai ir jos vadams jėgų ir stiprybės uždėtas pareigas iki galo tinkamai ir vertai atlikti. Ogi popiežiaus pareigos — tai Bažnyčios nuolatinis atnaujinimas, tai geriausių kelių nurodymas, tikėjimo grynumo saugoji-

mas ir žodžio kiekvieno laikotarpio supratimui taikymas.

Bažnyčia istorijoje labiau regima žmogišku savo veidu, nes joje veikia žmonės. Bažnyčios istorija dažnai sutepta žmogaus istorinių įvykių dėmėmis. Bet tai nėra tikroji jos istorija, o tik viena dalis, paskiri įvykiai, nereprezentuoją pačios dieviškos Bažnyčios. Jos istorijoje reikia pirmiausia žvelgti ne į žmoniškumą, o į dievišką veikimą, kuris yra tikrasis Bažnyčios veikimas, reikia žiūrėti į rinktinę žydinčias gražiausias žiedais gėles — šventųjų ir kankinių, gerų krikščionių gyvenimus, kurie atspindi tikrąją Bažnyčios veidą, nors ir čia yra žmogiškumo žymių. Tikrasis Bažnyčios istorijos vaizdas atsiskleidžia tik tada, kai žmogus į jį žvelgia pro tikėjimo akis, kai mato dieviškų darbų vaisius, kai jaučia paties Kristaus vadovavimą ir veikimą savo vadovuose — popiežiuose, vyskupuose ir tikruose Kristaus sekėjuose.

Dėlto Paulius VI ir primena Vatikano II susirinkimą, kuris jo pirmatakai Jonui XXIII ir jam pačiam uždėjo istorinės reikšmės pareigas — įvykdyti susirinkimo nutarimus, juos interpretuoti, jo nuostatus pritaikyti dabarties gyvenimui, kad jie padėtų siekti naujos tikėjimo šviesos žmogiško tikėjimo šešėliuose. Jis turi atnaujinti žemės veidą šv. Dvasios veikimu.

Dogminėje konstitucijoje primenama, kad "Bažnyčia yra Dievo dirbama žemė, arba dirva... Taip pat dažnai Bažnyčia yra vadinama Dievo pastatu. Pats Viešpats palygino save su akmeniu, kuris, statytojų atmestas, tapo kertiniu" (Plg. n.6). Dėlto "Bažnyčia tęsia savo piligrimės kelionę, pasaulio persekiojamą ir Dievo guodžiamą (šv. Augustinas), skelbdama Viešpaties kryžių ir mirtį, iki jis ateis" (n. 8).

Šiuolaikiniame pasaulyje tai kaip tik jaučiama, net matoma, kai Bažnyčia, viduje nuolat atsinaujindama Kristaus dvasia, išorėje turi kovoti prieš žmonijos istorijos negalias, persekiojimus, neapykantą, dvasinį ištižimą ir tikėjimo darbų apleidimą. Pop. Paulius VI ir sako, kad jis "sąmoningai supranta savo pareigų svarbą, savo pareigas dabarties pasaulyje ir savo tarnybą Kristaus Bažnyčioje". Įvykdymas Vatikano II susirinkimo nuostatų, gairinimas jo dvasios ir troškimų yra popiežiaus pareiga iki pat jo gyvenimo pabaigos, kuri priklauso nuo Dievo.

Bažnyčia žmogaus istorijoje yra piligrimė, nuolat keliaujanti, bet ji kuria savo istoriją, pasinaudodama kaip įrankiais išrinktais savo vadovais, tikėjimo dvasia gyvenančiais Kristaus sekėjais. Ji kuria tą istoriją ne žmogiškumu, bet dievišku veikimu iki pasaulio pabaigos. — A. Dls.

Laiškas Brežnevui

KUN. VACLOVO ŠARKOS LAIŠKAS
 BREŽNEVUI IR JO ATGARSIAI

Hamburge gyvenęs lietuvių dekanas kun. Vaclovas Šarka jau trečią kartą yra parašęs laišką Sov. Sąjungos komunistų partijos gen. sekretoriui Brežnevui. Šį trečią kartą tuomet, kai tas lankėsi V. Vokietijoje.

Šįkart laiške jis iškėlė 6 klausimus ir 10 prašymų. Klausė, ar Brežnevui žinoma, kad Lietuvoje nuo 1940 m. lietuviai tebėra prispausti, o katalikai persekiojami, ar jis mato, kad Lietuvoje ateistai proteguojami, o tikintieji skriaudžiami, užgauliojami ir niekinami, ar jis žino, kad lietuviai negali atvykti iš Lietuvos į Vakarų giminių aplankyti net ir tada, kai šie serga, į nelaimę patenka ar miršta, ar jis žino, kad Vilniaus šv. Kazimiero, lietuvių tautos ir krašto globėjo, bažnyčia paversta ateistiniu muziejumi, ar jis yra informuotas, kad užsienio lietuviai negauna leidimo nuvykti į gimtąsias vietas pas gimines — gali tik Vilniuje praleisti 5 dienas, ar jis gali įsivaizduoti, kad už kiekvieną dovanėlę iš užsienio muitinei reikia sumokėti 300 procentų mokesčių.

Jo prašymai Brežnevui, kad leistų tikintiesiems istatymu garantuotą žodžio ir spaudos laisvę, kad leistų lietuviams švęs-

ti pagrindines religines šventes, kad tikintieji nebūtų sekami ir išdavinėjami, kad sugrąžintų iš tremties vyskopus J. Steponavičių ir V. Sladkevičių, taip pat B. Gajauską, V. Petkų, S. Kovaliovą, P. Paulaitį, Š. Žukauską, P. Plumpą, P. Petronį, N. Sadūnaitę, A. Sakalauską, kun. T. K. Garucką, V. Lapienį, J. Gražį, A. Terlecką ir kitus, kad uždraustų persekioti kunigus, kurie tėvų prašomi moko vaikus tikėjimo ir moralės dėsnių, kad sudarytų galimybę spausdinti Lietuvoje religinio turinio laikraščius, žurnalus, knygas, gaminti devocionalijas, muzikos plokšteles ir kasetes ir visa tai laisvai platinti, kad grąžintų šv. Kazimiero bažnyčią tikintiesiems, kad leistų per Vilniaus radijo ir televizijos stotis reguliariai transliuoti lietuviškas pamaldas su pamokslu ir bažnytinių giesmių koncertais, kad sudarytų galimybę užsienio lietuviams lankytis Lietuvoje, kada, kur ir kiek jie nori, kad panaikintų ar bent sumažintų muitą užsienio lietuvių savo giminėms siunčiamoms dovanoms, kad leistų Lietuvos meno ansambliams ir kolektyvams lankytis su koncertais užsienioose.

Laiške priminė, kad tie prašymai visiškai atitinka Helsinkio ir Belgrado konferencijų dvasią, ir pareiškė tikėjimą, kad Brežnevas juos patenkins, o už tai lietuviai bus dėkingi. Laiškas baigiamas linkėjimu geros sveikatos ir daug gražių malonių išgyvenimų Vakarų Vokietijoje. Rašyta gegužės 1 d.

Brežnevui laiškas buvo pasiūstas per Vokietijos kanclerį H. Schmidtą. Be to, kun. V. Šarka rašo, kad laiško nuorašus jis išsiuntęs dar sovietinei pasiuntinybei Bonnoje, sovietiniam generaliniam konsulatui Hamburge, 76 kitų kraštų generaliniams konsulatams Hamburge, Hamburgo burmistrui, visoms trimis pagrindinėms krašto partijoms, katalikų žinių agentūrai, daugiau kaip 30 laikraščių. Visi laikraščiai citavo jo laišką tame pat puslapyje, kuriame rašė apie Brežnevo viešnagę. Žiniuose laišką minėjo radijas, citavo vokiečių kunigai per pamaldas, net buvusi sukurta malda už Lietuvos Bažnyčią. Bad Schwartau klebonas sukūrė malda už persekiojamą Bažnyčią Lietuvoje ir tremtinę N. Sadūnaitę (ta malda plačiai nuskambėjo per televiziją ir radiją).

Padėkos laišku kun. V. Šarka gavo iš vokiečių ir katalikų, iš redakcijų, konsulatų, vyskupų, kunigų ir Vokietijos krikščionių demokratų partijos. Jam skambino sovietinis konsulas Hamburge, padėjo už laišką ir linkėjimus Brežnevui ir pasiūlė 3 mėnesiams svečio vizą į Lietuvą — pamatęs didelę pažangą, pakelias nuomonę ir dėl Bažnyčios padėties. Kun. V. Šarka atsakęs, kad jo laiške surašytieji klausimai ir prašymai yra paremti grynais faktais, o vizas duoti pasiūlęs pirma kitiems lietuviams ir tik paskui jam.

BRAZILIJOS lietuvių jaunimo sąjunga

PASAULIO LIETUVIŲ DIENOS

— ŽVILGSNIS Į MANO KELIONĘ —

Varias cartas que recebiamos frisavam a necessidade de uma representação da juventude lituano brasileira como atstovas da BLB

Estabeleceu-se certos requisitos necessários que deveria ter a pessoa escolhida, pois não seria interessante à comunidade Lituana alguém que fizesse tão sómente turismo. No entanto contatos com possíveis candidatos foram frustrados devido a ser uma época de exames, além de outros justificados compromissos

Desanimados da procura, quando restava cerca de 1 mês para o evento, esclarecemos a situação para a PLJS. Como resposta tivemos a insistência da nossa representação e sugerindo que eu representasse o Brasil. Tal situação já havia sido a priori proposta pela BLB, e, apesar de que meus exames teriam fim dia 6 de julho, além de estar trabalhando há apenas 5 meses levantei vôo no dia 29 de junho às 21 horas.

Cheguei em Toronto às 12 horas, onde estava sendo esperado por membros da KLJS e fui levado para o „Royal York Hotel“ local onde estavam hospedados todos os lituanos que participariam das Convenções, além dos visitantes, esportistas, costas, etc. que tomariam parte nos eventos a serem realizados.

Larguei minhas malas dentro de uma sala especialmente reservada para as reuniões da juventude, e, naquele exato momento iniciava-se a primeira delas, com representantes da França, Canadá, USA, Austrália, Alemanha, Inglaterra, Argentina, Colômbia e Brasil.

Apos as apresentações foram feitos os „pranešimai“ das atividades em cada país e em seguida discutiu-se o papel da juventude frente aos subsequentes encontros que realizar-se-iam ao Pasaulio Lietuvių Dienos.

Por cerca das 22 horas findamos a reunião e todos fomos ao Coquetel Oficial de Abertura da PLD. Ao fim deste eu me encontrava „levemente cansado“ pois devido aos exames na Faculdade e a viagem somavam 52 horas que eu não dormia.

Fiquei hospedado na casa do Algis Čepas que já esteve no Brasil durante o Congresso e participou um pouco da stovykla „Jūratė ir Kastytis“ em Ubatuba, onde recebi a confortadora notícia de que teria de levantar às 6,30 pois as reuniões começariam cedo.

Nesse e nos demais dias faziamos cerca de 12 horas em média, tendo como descanso para o almoço cerca de hora e meia oportunidade na qual os jovens discutiam sobre o ocorrido pela manhã e tomada de posições de acordo com as necessidades dos LJS de cada país. Contando com isso houve dias em que somamos 16 horas de discussões.

No dia 4, após os termos dos trabalhos reunimo-nos para o almoço com o novo PLB pirmininkas Romas Kamantas, onde brindamos ao sucesso de sua nova função. Durante o decorrer das reuniões, tive a oportunidade de aprofundar os conhecimentos com o Romas Sakadolskis que, apesar de seus elevados cargos e elos na colonia lituana Mundial foi um dos que mais me deu apoio pois o meu conhecimento do idioma lituano era deficiente mas ele me ajudou não permitindo que eu dissesse um „Labai Ačiū“ em ocasião nenhuma, alegando que ambos defendiamos as mesmas idéias e nosso objetivo comum será alcançado pela união dos esforços de cada um de nós.

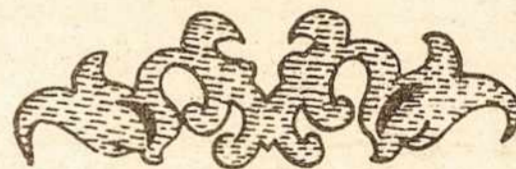
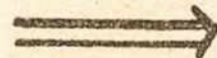
Entendimentos com a Gabija Juozapavičiūtė, PLJS pirmininkė determinaram o meu envio à stovykla de Wasaga ao mesmo tempo que foi me pedido que cortasse o resto de minha viagem, devido a chegada do „Rimas Petrauskas“ no Brasil e que seria importante que eu aqui estivesse durante a estadia dele.

O problema nesse acampamento era de que as crianças em sua grande maioria falavam apenas o inglês.

Trabalhei como „vadovas“ o que foi bastante útil, pois trabalhando na infra estrutura do acampamento aprendi bastante coisas que poderão ser aplicadas aqui. No entanto, posso afirmar que as nossas stovyklas já podem se equiparar a esta de maneira global, ficando a dever apenas no tangente, a recursos financeiros, o que não é extremamente vital levando em conta os objetivos a serem alcançados.

Retornei da stovykla e no dia seguinte já retornava à São Paulo. Aqui chegando soube que a Brazilijos Lietuvių Jaunimo Sąjunga já havia arrumado tudo para a vinda do Rimas e gostaria de agradecer pela carinhosa acolhida a de dispendida pela família de Henrikas Janina Valavičius.

No Canadá tive a oportunidade de conversar com diversas pessoas nossas conhecidas como o kun. A. Saulaitis com o qual longamente conversei e revelou profunda saudade do Brasil, sendo até agora responsável pela parte cultural em nome da PLB, e todos temos certeza que será mui bem sucedido. Saudações foram enviadas também por Bronius Nainys e Romas Kasparas dentre outros.

LIETUVIŠKOS MUZIKASETĖS

Tėvas Giedrys iš Urugvajaus praneša, kad pradėjo gaminti lietuviškos muzikos juostas „casette“.

Estradinės muzikos rinkinys (vienos valandos) yra įdomus ir įvairus.

T. Giedrys tikisi, kad šis naujas bandymas turės pasisekimo, nes mažieji registratoriai ir autoradio yra gana paplitę.

Tėvo Giedrio muzikos-dainų juostelių galima gauti pas Tėvus Saleziečius Šv. Kazimiero parapijoje.

Pasaulio Lietuvių Bendruomenės seime Toronte 1978 m. birželio 30 — liepos 4 dienomis. Viršuje jaunimo atstovai įteikia dovaną — stilizuotą Lietuvos Vytį buvusiame PLB valdybos pirm. inž. BR. NAINIUI. Kairėje — Brazilijos lietuvių atstovas prel. P. RAGAŽINSKAS, dešinėje JAV LB pirm. A. GECYS, dabartinis PLB pirm. inž. V. KAMANTAS.

Nuotr. S. Dabkaus

III OLIMPÍADA DOS IMIGRANTES:

UŽSIBAIGÉ 3-čioji IMIGRANTŲ OLIMPIADA

Sekmadienio vakare Ibirapue-
roj, C. Vaz Guimarães stadione
iškilmingai užsibaigė 3-čioji IMI-
GRANTŲ OLIMPIADA.

Iškilmingam uždaryme, kuriam
vadovavo Olimpiados iniciatorius,
buvęs Prefeitūros Sporto departa-
mento sekretorius, dr. Caio Pom-
peu de Toledo, dalyvavo įvairių
valstybių konsulai ar šiaip oficia-
lūs atstovai.

Pasirodymo eisenoj žygiavo,
su tautos užrašu ir vėliava, 37
tautų delegacijos portugališkos
abėcėlės tvarka: ARGENTINA,
ARMENIJA, BOLIVIJA, KANA-
DA, ČILÉ, KINIJA, KOLUMBI-
JA, KOREJA, ISPANIJA, ESTI-
JA, D. BRITANIJA, PRANCŪ-
ZIJA, GRAIKIJA, OLANDIJA,
INDONEZIJA, IZRAELIS, ITA-
LIJA, JUGOSLAVIJA, JAPONI-
JA, LATVIJA, LIBANAS, LIE-
TUVA, MAROKAS, MONAKIAS,
NORVEGIJA, MALTA, PERU,
PORTUGALIJA, SIRIJA, R. VO-

KIETIJA, LENKIJA, RUMUNI-
JA, ŠVEDIJA, ŠVEICARIJA, U-
RUGVAJUS.

Meninėj programoj dalyvavo
tikrai JAPONŲ, ARMĖNŲ, BRA-
ZILŲ, LIETUVIŲ ir SIRŲ tauti-
nės grupės (kitos kolonijos atliko
skirtingus programos numerius sa-
vaitės bėgyje prie Imigrantų Pa-
rodos. Iš lietuvių: lietuvių choras
sekmadienio rytą atidarė olimpia-
dą, o NEMUNAS šoko tos pačios
dienos vakare).

Uždarymo programoj pirmą
kartą prisistatė tarptautinei pub-
likai jaunutis VOLUNGĖS cho-
ras, vadovaujamas Kristinos Va-
lavičiūtės. Po dainos, sušoko vie-
ną šokį RŪTELĖS ANSAMBLIS.

Lietuvių grupė prisistatė labai
skoningai ir kultūringai: didelė
jaunimo grupė, graščiais tauti-
niais rūbais. Ir pranešėjo buvo
aukštai iškelta lietuvių Kolonija.
Tačiau dėl pačios programos iš-
pildymo tenka pastebėti: stadijo-
nas nepaprastai didelis, o mikro-
fonai nepritaikyti grupei, o dau-
giausia pavieniams asmenims, tai
dainos, kuri turėjo būti graži, nie-

ko nesigirdėjo. Šokių atžvilgiu
taip pat reikia pastebėti: šokis,
nesuprantančiam jo reikšmės, bū-
vo labai lėtas, o (vienas) akordeo-
nistas, nors grojo į patį garsiakal-
bį, neįstengė perduoti daugiau
gyvumo. Buvo pastebėta (ir jau
ne vieną kartą), kad tokiu atveju
visi ir visur savo muzikas surašo į
juostelę – ir gali perduoti tiesiai
į garsiakalbį. Reikėtų ir mums
pagaliau išmokti.

Šokių atžvilgiu buvo pastebė-
ta dar viena didelė spraga (bet tai
ne tik mūsų numerio, o visos
programos atžvilgiu): nei vienos
tautos numeriai nebuvo pristaty-
ti – paaiškinti, ir taip žmogus ne-
žinojai, ką tos grupės ten veikia,
ko tūpčioja.

Paskui vyko kandidačių gra-
žuolių pristatymas ir KARALAI-
TĖS paskelbimas. Iš lietuvių
prisistatė trys kandidatės. Buvo
paskelbtos princesėmis Korėjos,
Libano, Armenijos ir Čilės kandi-
datės, o KARALAITĖ buvo pa-
skelbta Italijos kolonijos gražuolė.

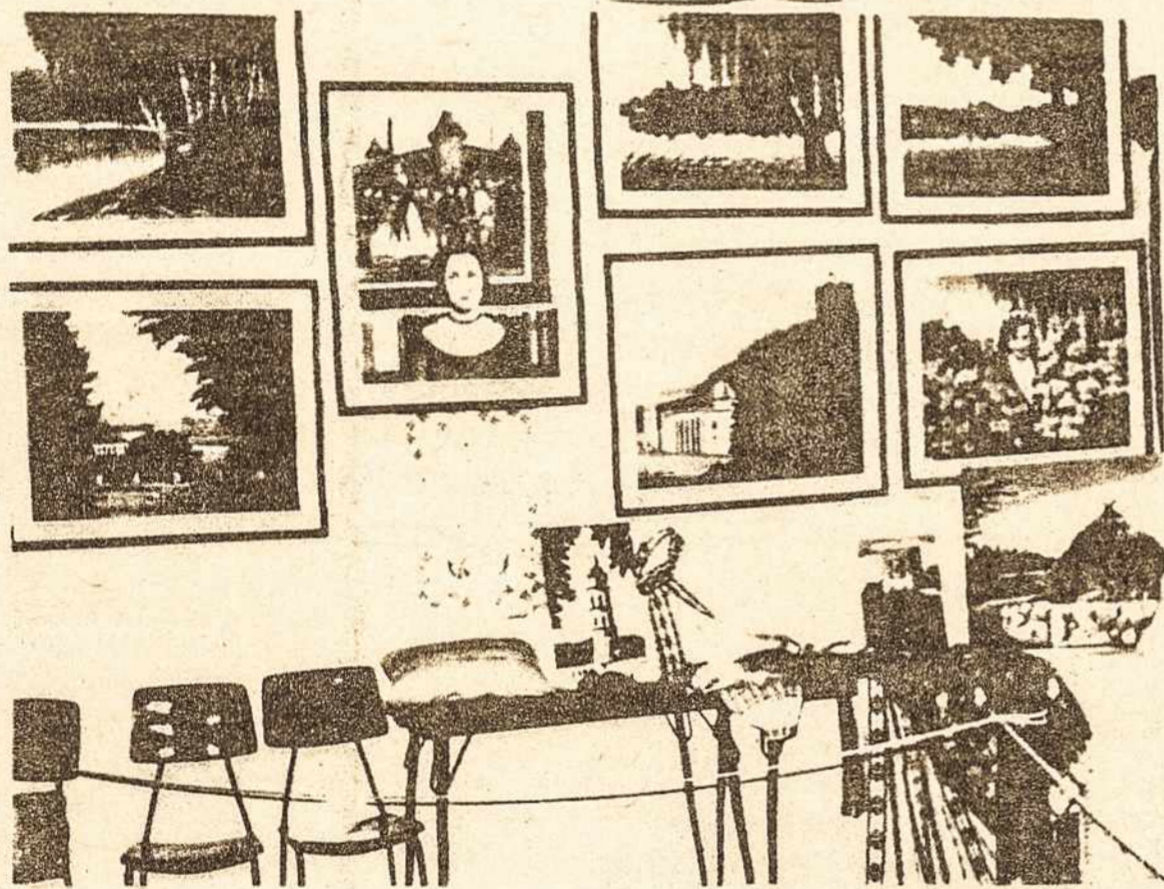
Visas vakaras praėjo labai gra-
žiai dalyvaujant daug publikos.

Reikia tikrai nuoširdžiai dėko-
ti visiems, kurie Olimpiadą orga-
nizavo, prie jos prisidėjo, joje dir-
bo. Kai kas pridėjo tikrai daug
darbo ir pasišventimo. Betgi, rei-
kia sakyti, turime džiaugtis šios
Olimpiados gražia sėkme.

Prieš bendrą Olimpiados uždā-
rymą, vakare buvo uždaryta Imi-
grantų Paroda. Ypač lietuvių scan-
das šiomet buvo turtingas, skonin-
gai sutvarkytas ir nuolat prižiūri-
mas. Ypač šioj srity kai kurie as-
menys ten praleido kiaušias dienas
(ir naktis), tikroji tautinio pasi-
šventimo dvasioj. Jie (ir jos) per
šią savaitę nusipelnė Lietuvai gal
daugiau, negu kad būtų ilgai dir-
bę sausos propagandos ar keblios
politikos srity. Joms (ir jiems)
kolonijos PAGARBA ir PADĖ-
KA.

Lietuvos vardą garsino – ir
kėlė jos vėliavą – įvairios atletų-
sportininkų grupės. Reikia dabar
tik sudaryti pilną dalyvių sąrašą
ir rungtynių vaizdą, kad visa tai
liktų atminčiai – ir istorijai.

Ir iš anksto reikia ruošti dar
kilnesniems žygiams.

ŽVILGSNIS Į MANO KELIONĘ
(Tešinyš)

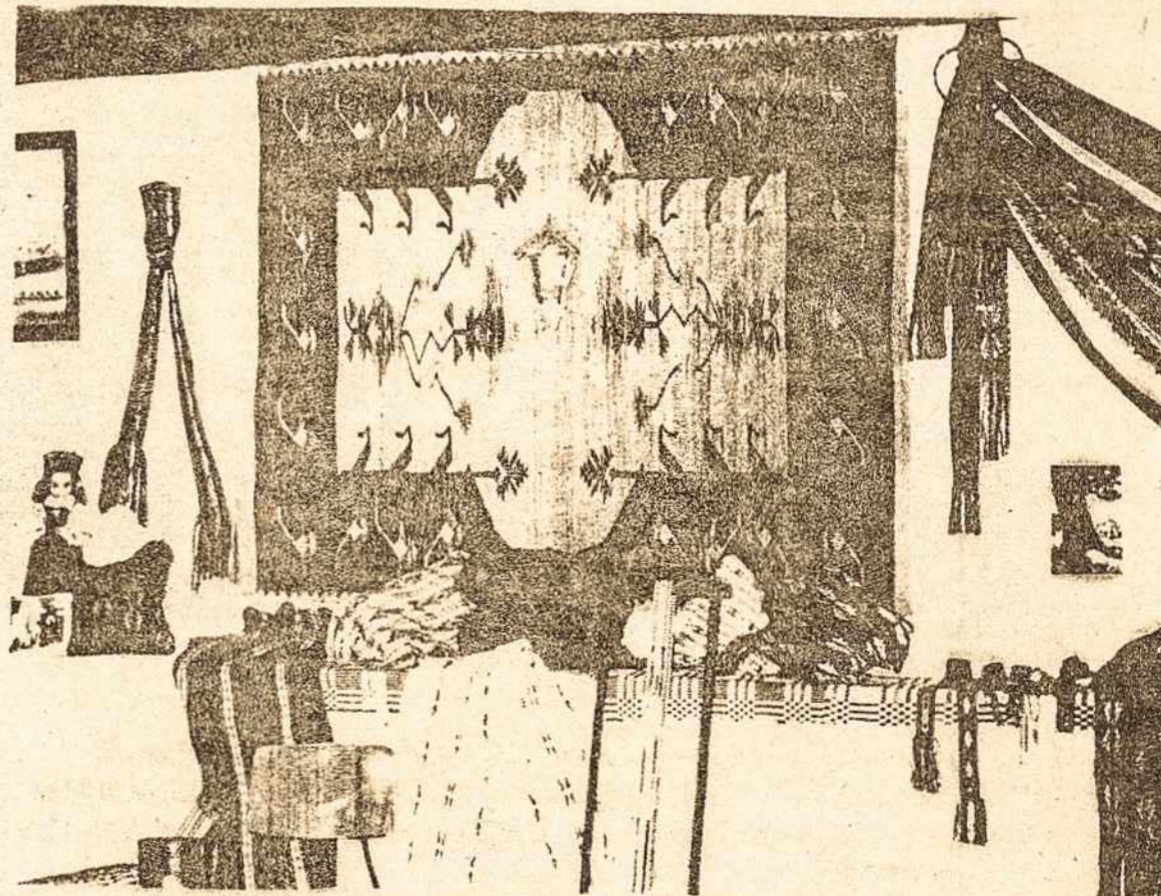
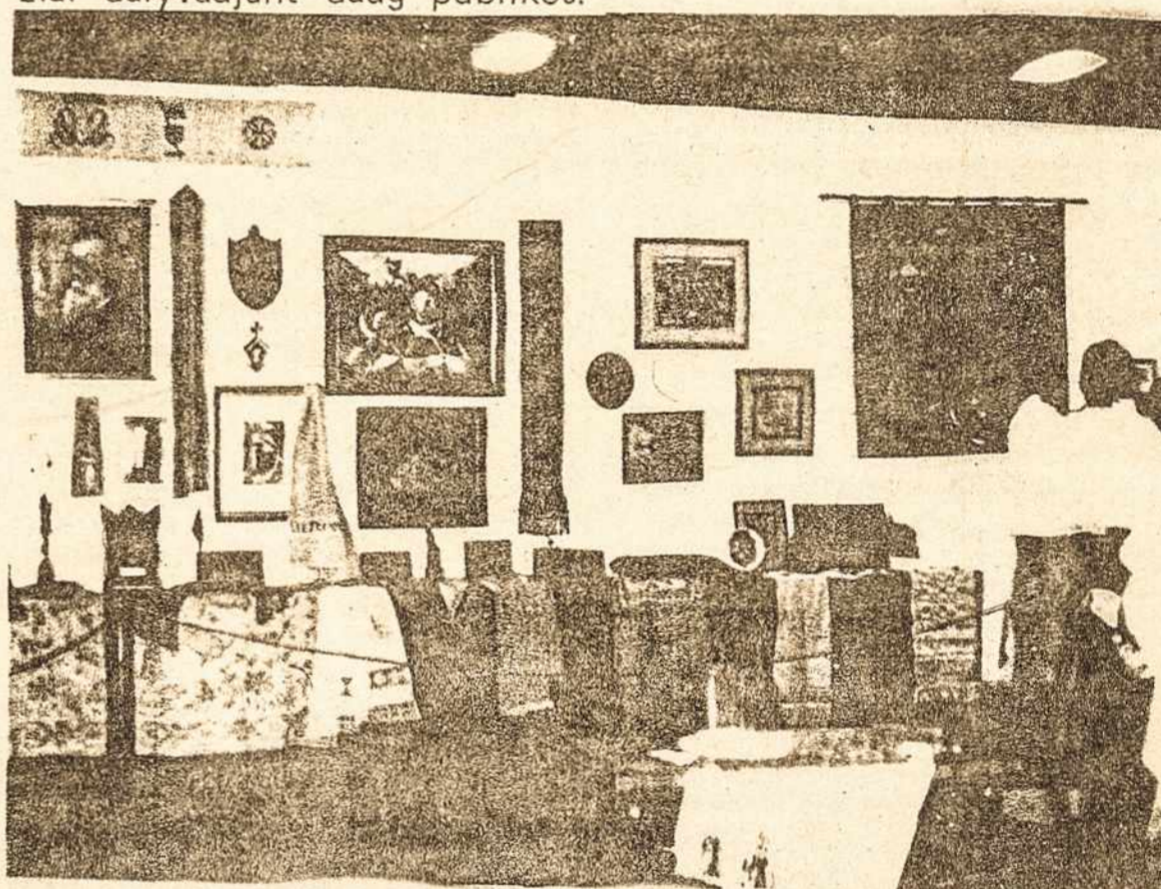
No computo geral a nova PLB valdyba expressou a vontade de dar bastante apoio às atividades lituanas na América do Sul, através do envio de recursos necessários ao prosseguimento de nossa luta.

As resoluções oficiais, quero crer serão publicadas no jornal „Mūsų Lietuva“ tão logo que as recebamos para que toda a colonia delas tome conhecimento.

Finalmente posso afirmar, tendo por base as opiniões de várias pessoas, dentre elas G. Juozapavičiūtė e Romas Sakadolskis que foi muito compensadora e importante a representação da juventude lituano brasileira e agora com o estreitamento de laços que aconteceram nossa caminhada será mais fácil.

Iki.

Zizas

KAS IŠ TOLIAU ŽIŪRIDAUGIAU MATO — KELIONĖS IŠPŪDŽIAI —

Jaunas mūsų daktaras, EDVARDAS ŠEPETAUSKAS, dėsto genetika Mogi das Cruzes universitete. Savo profesijos reikalais buvo nuvykęs į Amazoniją. Čia jis nori pasidalinti su ML skaitytojais savo kelionės išpūdžiais. Mielajam daktarui Edv. su padėka, geriausi linkėjimai (Red.).

Kitoks pasaulis, kur gražūs miestai yra apsupti džunglėmis, kur ramumas ir pažanga ateina be didelių pastangų.

Upė teka į jūrą ir kartu neša šitos žemės istoriją. O jūra supažindina visus. Ir kartą visi susipažinę, nori pajusti gyvenimą, kurio jis prašė Dievo.

Jau nesvarbu, kas kuo yra buvęs savo gimtajame krašte. Čia taip viskas nauja ir ypatinga, kad tikrai gyventi jau yra tikslas ir stovėti basam ant žemės yra malonumas.

Vaikščiojau ant šio didelio „stalo“ brisdamas į vandenį ir vaikščiodamas ant žemės. O naktį natūra buvo mano antklodė.

Rytmetį mus pabudino ir vedė pažinti primityvios žemės. Buvo galima pamatyti, koks gražus buvo pasaulis prieš žmogaus atsiradimą ant žemės.

Viskas yra savo vietoj, visi gyvena, visi miršta ir peizažas lieka nepaliestas.

Galima vaikščioti per laiką, jaučiant šilumą ir matant visą sukūrimą.

Pajusti kiekvieną momentą, kad tada tik pradedi gyventi, — ir atrandi savo kilmę.

Dar galime pažinti praeitį, ir paklausti, ar visada taip buvo. Dar yra pasaulyje žemės plotas toks, kaip Dievas jį sutvėrė. Kas nori tą pamatyti iš arčiau, turi važiuoti į Amazoniją.

I

Pirmasis baltas žmogus ten atsirado jau labai seniai. 1539 metais Gonzalo Pizarro išvyko iš Peru krašto, norėdamas užimti Amazoniją. Tai grupei vadovavo Francisco de Orellana ir 1542/08/24 pasiekė Atlanto vandenyną.

Francisco de Orellana tvirtino, kad Amazonijoje buvo moterų amazonių gaujos. Dėlto tą upę pavadino Amazonas vardu. Prancūzai, olandai, anglai ir ispanai bandė pasisavinti šią žemę, bet ji pasiliko portugalams.

Šiandien, Manaus miestas, Amazonijos sostinė, yra didelis miestas, turi modernišką architektūrą ir didelį turizmą.

Kiek anksčiau, São Paulo mieste buvo geriausios gyvenimo sąlygos. Iš visų šito Krašto Šalių atvažiuodavo žmonių, galvodami čia praturtėti. São Paulo dar pritraukia turizmą ir emigrantus, dėlto kad dar yra labiausiai išaugęs miestas šitoj šalyje.

Bet darbo atžvilgiu, tiek dirbant kitiems ar ant savęs, Amazonija daugiau duoda sąlygų: turizmo atžvilgiu Manaus miestas turi būti įtrauktas kaip Brazilijos grožis; ir nuvažiuoti iš São Paulo ten yra daug būdų.

Oro keliu yra skridimas lėktuvu į Manaus, nusileidžiant Campo Grande, Cuiabá, Rio Branco, Porto Velho ir Manaus. Arba nusileidžiant Rio de Janeiro, Brasília ir Manaus. Patartina pirkti bilietą į Manaus ir sustoti kiekviename minėtame mieste.

Taip pat galima plaukti laivu, sustojant daugely pajūrio miestų ir baigti kelionę tuo pačiu laivu per Amazonas upę į Manaus miestą.

Žemės keliu labai įdomu, bet kelionė labai varginanti. Jeigu tikrai norėsi važiuoti žemės keliu, tai ten nuvykti užtruks 5 dienas.

Geriausiai ten važiuojant, dažnai reikėtų sustoti, pailsėti ir pažinti vietas. Nepatartina važiuoti savo mašina, nes nuvargina bet kokį žmogų, ir pavargusiam šoferiui yra didelis pavojus.

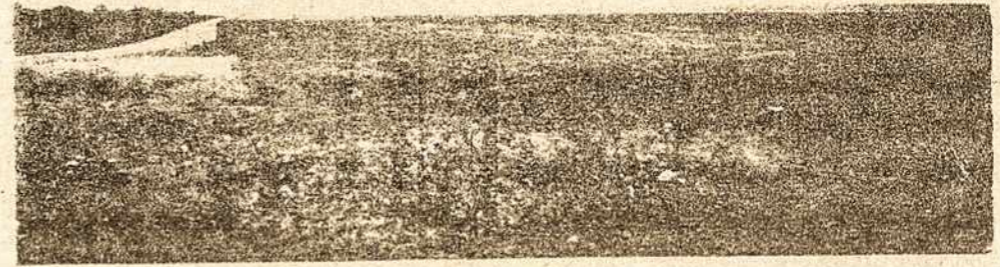
Autobusu kelionė yra gera. Geriausiai yra važiuoti iš São Paulo tiesiog į Cuiabá. Šituo būdu tik prarandi progą pamatyti Campo Grande miestą, kuris kas kartą vis labiau auga. Nepatartu niekam keliauti autobusu iš Cuiabá į Porto Velho, nes kelionė yra labai varginanti. Iš Porto Velho į Manaus būtina važiuoti žemės keliu, nes yra nepaprastai gražu.

Grįžti į São Paulo: geriausiai plaukti laivu iki Belém ir paskui paimti autobusą iki Brasília, kur yra proga pažinti Brazilijos sostinę. Po tiek daug laiko važinėjant po Brazilijos kraštą jau laikas grįžti į São Paulo — tai galima padaryti oro arba žemės keliu. Kas tikrai priklausys nuo turisto noro.

Svetimtaučiams, kurie atvažiuoja į São Paulo, nepateisinama nepažinti Brasília: Brazilijos sostinė ir Manaus yra gražiausi turistiniai punktai.

Dėlto, kad abudu miestai randasi pusiaukey tarp São Paulo ir J.A.V. ar Europos ir galima nusileisti ir pažinti šiuos miestus už ta pačią kainą.

Amazonijos žemė yra labai lygi, dėlto aš ją palyginau su dideliu stalu.

Miestai, kurie priklauso Amazonijai, daugumoje yra maži miestai, kuriuose vidurkis gyventojų yra tarp 15.000 ir 40.000. Žinoma sostinės yra daug didesnės. Porto Velho 150.000 gyv., Rio Branco 120.000, Manaus 400.000, Macapá 110.000, Belém 1.000.000, Boa Vista 60.000.

Daugelis žmonių įsivaizduoja, kad Brazilijos šiaurė yra laukinė ir neišsivysčiusi. Bet tikrumoj yra kitaip.

Kas atvyksta į bet kokį Amazonijos miestą, nustemba tuomką pamato. Yra gražūs miestai su viešbučiais pirmos kategorijos. Gatvės gerai suprojektuotos, gražūs pastatai, ir turi beveik viską, ką didelis miestas turi.

Porto Velho, Rondonijos sostinė, randasi strateginėje vietoje. Kas nori pasiekti Acre valstiją, Boliviją, ar Manaus miestą, turi pro ten pravažiuoti ir taip miestas greitai auga. Be to, gauna didelę pašalpą iš valdžios. Miestas stovi ant Madeira upės kranto. Šita taip pat duoda miestui naudą nes dėl vandens susisieki- mo, išplaukia ir atplaukia reikalingos prekės.

Žuvininkystėje toje vietovėje yra labai ištekli; ir labiausiai mėgstamos žuvys yra Tambaqui ir Tocunaré.

To miesto žmonės yra labai optimistai, nes jaučia savo ir miesto augimą.

(Bus daugiau)

Eduardas Šepetauskas

Istorija moko, kad pirmoji emigrantų karta
tik retai pasiekia tuos tikslus,
dėl kurių paliko savo kraštą.
Svarbu tad užkrėsti ir kitą generaciją
savo idealy meile,
uždegti jį pėdinius!

J. Eretas

MŪSŲ ŽINIOS

KONTRASTAI IR AMBICIJOS

— Rimas Amalviškis —

"Só o amor dá sentido à vida.."

Nemégstu polemikos. Retai leidžiuosi į jos klampynes, nes vietoje „išsiaiškinimo“ — suerzina, bet neįtikina. Lietuvis — užsispyrėlis. Tai mūsų būdo bruožas. Esame kontrastų žmonės. Erzlūs. Užgaulūs. Nelogiški. Šitos savybės niekada neleido mums būti vieningais.

Įsirašėme į Tautos Himną — „... vienybė težydi“. tik todėl, kad tos vienybės mums visais amžiais trūko. Atrodo, nesantikos vėžys mus niekada nesiliaus graužęs, iki — pagaliau — išnyksime, kaip buvusios didingos ir kultūringos tautos likučiai.

Mūsų ir ne mūsų tautos istorikai visada ieškojo priežasčių dėl Lietuvos tautinio ir valstybinio sunykimo. Kaltinome geografinę situaciją. Kaltinome krašto kaimynus, kurių ekspansijos nepajėgėme atremti. Suradome begalę kitų priežasčių — lietuvišką gerumą, silpną charakterį, lengvą asimiliaciją.. Tik mažai domėjomės svarbiausiu faktoriumi — LIETUVIŠKU NEVIENINGUMU. Gal būt dar priešmindauginiais laikais pradėjome tirpti dėl aršaus susiskaldymo, asmeninių ambicijų statymo aukščiau tautos ir valstybės reikalų. Pajėgėme sukurti galingiausią imperiją Europoje. Trumpalaikę. Skylandčią iau įkūrimo stadijoje — irstančią ir griūvančią šimtmečių eigoje...

Iki Nepriklausomybės laikų mūsų tautos emigraciją teisingame svetimųjų okupacija, priespauda, nenoru tarnauti prieš kariuomenėje ir šimtais kitų priežasčių. Bet emigracija iš Nepriklausomos Lietuvos neturėjo pateisinimo. Mums tikrai netrūko darbo nei duonos laisvoje tėvynėje. Lietuva galėjo sutalpinti dar antra tiek žmonių ir nebūtų buvę ankšta. Todėl Pirmojo pokario metu emigracija — nesusipratimas ir skaudi tautinė klaida. Kada taip atsitiko — Lietuva vistiek mėgino visais įmanomais būdais saviesiems padėti. Jeigu ta pagalba nebuvo šimtu nuošimčių efektyvi — kitas klausimas, kurio čia neliesiu. Tik, pabrėžiu, tėvynė savo emigrantų — vaikų neapleido ir nepamiršo.

Anais prieškariniais laikais aš buvau giliai įsitikinęs, kad mūsų emigrantai Argentinoje, Urugvajuje, Brazilijoje, yra vieningi, solidarūs ir taikingi savo vadinamose tautinėse kolonijose.

Tai buvo iliuzija. Skaudi, kaip visos iliuzijos — susidūrus su tikrove. Rietenos, nesantaika, ideologinis susiskaldymas prasi-dėjo daug anksčiau, negu išsivystė kultūrinis veikimas...

Prieš karą Brazilijoje radau keletą organizacijų (gana gausias nariais), tris savaitraščius, jaunimo žurnalą vaikams mėnesinį žurnaliuką ir.. rietenas — žemiausia prasme. Visi kalbėjo ir skelbė taikų gyvenimą. Visi riejos su visais. Tas užtruko, kol prasi-dėjęs karas išrišo „trynimosi problemas“.

Gi, pokario metu kultūrinis-organizacinis veikimas jau nepajėgė įsisiūbuoti prieškariniu mastu. Todėl ir nesantaikos poraiškų buvo nepalyginamai mažiau. Nuo visuomeninio veikimo „nu-biro“ tūkstančiai senųjų veikėjų: išmirė, išsisklaidė, ar nuseno..

Atsirado naujų ateivių — prievartos „emigrantų“, egzilio lietuvių, kurių vienas kitas prisidėjo prie lietuviško darbo. Kita dalis — karo baisumų ir labai skaudžių išgyvenimų palaužta — šalinosi nuo visko ir visų. Juos nedaug kas galėjo suprasti, nes užmiršo, kad jie nebuvo jokie emigrantai. Prievarta pasitraukimas iš tėvynės — nėra laisvanoriška emigracija.

Uoliausiai ir kančiausiai prie lietuviškos veiklos pritapo egzilio kunigai. Nepalyginamo veržlumo-ryžto rodė kunigas Benediktas Sugintas, kunigas Jonas Bružikas, monsinjoras Zenonas Ignatavičius, kunigas Juozas Šeškevičius, inž. Petraitis, inž. Bačelis, rašytoja Halina Mošinskienė, poetė Magdalena Vinkšnaitienė, muzikas Jonas Kaseliūnas ir gal būt dar vienas kitas..

Dauguma nepajėgė, nesugebėjo ar nenorėjo jungtis į kultūrinę lietuvių veiklą — liko nuošalyje. Prieškarinių laikų rietenų pavyko išvengti. Nesutarimų visada buvo. Visi jų kratėmės. Žinojom, kad nesantaika niekada nedavė ir neduos nieko pozityvaus. Prisipažinsiu, kad daugeliu atvejų man niežėjo pirštai — imtis plunksnos ir gražiai lietuviškai išsikolioti. Susilaikiau..

Linksma, kada pajėgiame išvengti polemikos ir ginčų savųjų tarpe, nes aišku, kad niekada demokratiškai neįtikinsime priešingą pusę. Kada rašau ta tema, tai ne tikslu įtikinti klaidingai klausimą interpretuojantį, tik su noru pastebėti kitiems, kad pykčio ir pagiežos žodį neskelbtų viešumai..

„Mūsų Lietuva“ Nr. 28, aštuntame puslapyje pradėjo skelbti rašinį, kuris priešingas taikingo sugyvenimo pastangoms. Tas neugdo savitarpio krikščioniškai lietuviškos pagarbos. Rašinio pradžioje iškeliami Tautos Didvyriai, prieš 45 metus žuvę Soldine.. toliau — emigranto vargai per penkis dešimtmečius išbarstyti sunkumų klampynėse. Tas visiems žinoma ir šimtais progų kartota. . Toliau — netiesa, tendencija, šališkumas ir lietuvių dalinimas į dvi dalis, kurių viena pusė per daug iškeliamą (tai nieko blogo), kita — suniekinama (čia jau bloga).

Man, asmeniškai, o tikiu ir daugeliui — sunku, tiesiog neįmanoma suprasti lietuvių meilę Lietuvai — suniekinant lietuvi. Tokia „Lietuvos meilė“ abstraktus žodis ir demagogija. Kur nėra širdies, meilės ir pagarbos lietuviui — nėra meilės Lietuvai.

Užgaulus, neteisingas ir pikta valia dvelkiantis posakis, kad po karo čia atsikraustė pabėgėliai. Ne. Pabėgėlis — egzilio žmogus nesikraustė. Jis bėga iš savo degančios tėviškos. Jis palieka liepsnojančius namus. Bėga (ne kraustosi) kad nesudegtų. O gal rašinio autorius norėjo, kad nebėgtų? Iš jo žodžių tas lengva suprasti. Kitaip sakant: kodėl jūs nesudegėt? Ne. To jis nesako. Bet man asmeniškai žodžiu pabrėžė: ko jūs bėgot? Kodėl neapgynėt tėvynės, kaip mes, savanoriai ją apgynėme? Jis nenori žinoti, kad taip pat ir savanoriai, kurie dar gyvi išliko, — atsidūrė egzilio pabėgėlių kategorijoje.

Lietuva 1919-1922 metų karuose neteko per 5-6 tūkstančius karių, o jau 1941-1947 metų kare tik truputį daugiau 300 tūkstančių kovotojų. Pagal rašinio autoriaus žodžius — visi egzilio lietuviai turėjo papildyti žuvusių kovotojų sąrašus, bet jokiū būdu ne atsikraustyti į laisvąjį pasaulį, kas belieka pridurti? Gal tik apgailestauti, kad mes tenai neturėjome šito genialaus vado, kuris tikrai būtų sugebėjęs apginti tėvynę. Mes žinome, kad jis tuo metu kovojo dėl savo sotesnio duonos kasnio — toli — Brazilijoje.. Tik todėl tenai kovotojai iškrito, kaip musės, o tėvynė nebuvo apginta. Sutikim, kad priekaištas teisingas ir visi pabėgėliai turėjo prisijungti prie kovotojų — būtų padidėjęs žuvusių sąrašas — Lietuva nebūtų išgelbėta. Vadas gal didžiutusi dar šiek tiek pagausėjusiais bevardžiais Lietuvos miškų kapinynais. O jis sau vienas vestų kovą dėl tėvynės išlaisvinimo. Todėl su karčia pagieža jis stato klausimą aštriausia briauna: kodėl bėgote? Kodėl jūs visi nesugulėte į tuos bevardžius kapinynus? . .

Tiesa, jis savo „klasifikacijoje“ išskiria ant vienos rankos pirštų suskaitomus, kuriems teikiasi atleisti pabėgimo nuodėmę su kuriais sutinka net bendradarbiauti. Koks kilniaširdis. Bet jis pamiršta į savo bendradarbių sąrašą įtraukti savanoriškūrėjus (ginklc draugus). Su karčia pagieža jis „nurašo“ .. generalus ir kareivėlius, mokslininkus ir darbininkus, vyskupus ir klierikus, ūkininkus ir piemenėlius, kultūros-švietimo veikėjus ir kiemsargius. Visą tą kelias dešimt tūkstančių minią jis mielai guldytų į miškų kapinynus. Ko kito jis gali norėti? Nėra toks naivus nesuprasti, kad jeigu visa lietuvių tauta, nuo senelio iki mažo kūdikio būtų išėję partizanauti — visi būtų buvę sunaikinti. O latviai, estai, čekai, vengrai ir kitos tautos? .. Ar jie nemylėjo tėvynės? Jų daugelis tūkstančių tremtyje. Ir jie nepajėgė savo gimtinės apginti, kaip suomiai neapgynė Karelijos. .

„Išskirtinus ir vertus pagarbos pabėgėlius“ skaičiuoja tik ant vienos rankos pirštų, o jau pamiršo, kad ir pats yra bendradarbiavęs net su keliom dešimtimis tų jo vadinamų „atsikrausčių“ pabėgėlių? . .

Dabar. . kada „vienas, ar keletas“ užgavo (o gal ir neužgavo?) jo ambicija — suplaka „visus pabėgėlius“ į vieną „kaltųjų“ grupę.

Jeigu kam nors vieno nosis nepatiko — nerimta VISUS apšaukti kreivanosiais. Pagiežos rašiniais — nepasieksime vienybės. Vienus perdėtai aukštinant, kitus suniekinant — palankiai nei vieny nenuteiksi. Tokiais metodais nesukviesi į krikščioniškai lietuvišką solidarų darbą.

MŪSŲ ŽINIOS

PLB. PRANEŠIMAS

Pasaulio lietuvių bendruomenės penktajame seime Toronte, Kanadoje liepos pradžioje išrinkta naujoji PLB valdyba liepos 17 dieną susirinko posėdžio ir vienkartiniai išsirinko Vytautą Kamantą naujuoju PLB pirmininku.

Lietuvoje gimęs V. Kamantas nuo pat jaunystės reiškiasi skautų veikloje ir labai anksti pradėjo bendruomeninį darbą. J. Bačiūno PLB valdyboje V. Kamantas buvo jaunimo reikalams vicepirmininkas, o ruošiantis Pasaulio lietuvių jaunimo pirmajam kongresui buvo finansų komisijos pirmininkas. V. Kamantas buvo šešių JAV LB tarybų narys, tarybos prezidiumo pirmininkas Pastaruoju laiku V. Kamantas aktyviai dalyvauja Lietuvių fondo veikloje, yra PLB Kontrolės komisijos narys. V. Kamantas su šeima gyvena Lemonte, netoli Čikagos, kur iki šiol buvo LB apylinkės pirmininkas, mokytojavu Marionio lituanistinėje mokykloje, anksčiau buvo mokyklos direktorius.

V. Kamantą išsirinkusi pirmininku, naujoji PLB valdyba toliau taip pasiskirstė pareigomis: Vaclovas Kleiza – vykdomasis vicepirmininkas, Antanas Juodvalkis – protokolų sekretorius, Daina Kojelytė – sekretorė susirašinėjimams, Mečys Šilkaitis – izdininkas, kun. Antanas Saulaitis – švietimo reikalams vicepirmininkas, dr. Algis Paulius ir Saulius Kuprys – vicepirmininkai, Romas Sakadolskis – informacijos reikalams vicepirmininkas.

Pagal susitarimą su dabartine PLB valdyba, kuriai pirmininkauja Bronius Nainys (iš Čikagos), PLB valdybos pareigų oficialus perdavimas įvyks rugpjūčio 6 dieną, 6 val. vak. Čikagos lietuvių jaunimo centre. Visuomenė kviečiama dalyvauti.

Prie naujosios PLB valdybos dar prisidės Gabija Juozapavičiūtė, jaunimo reikalams vicepirmininkė, gyvenanti Toronte, Kanadoje. Pagal užpraeito PLB seimo nutarimą ji tampa PLB valdybos nare ex officio.

Šalia to, pagal praeito PLB seimo nutarimą valdyba kooptuos vieną narį sporto reikalams, o šiuo metu ieško naujo redaktoriaus „Pasaulio lietuviui“.

Kitas svarbus šio rudens darbas bus telkti lėšas kitą vasarą įvykstančiam Pasaulio lietuvių jaunimo ketvirtajam kongresui. Valdybos narys dr. A. Paulius sutiko pradėti finansams telkti komisiją organizuoti.

Nors pareigas dar neperėmė, naujosios PLB valdybos nariai naudojami proga susitikti su pro Čikagą pravažiuojančiais kitų kraštų lietuvių atstovais. Neformalus pasitarimas vyko su Juliu Mičiūda iš Argentinos, Vincu Kazoku, „Mūsų pastogės“ redaktorium Australijoje, ir su Vaciu bei Danutė Sloktkais iš Kolumbijos. „Vienas mūsų svarbiausių darbų“, pareiškė naujasis pirmininkas V. Kamantas, bus ir toliau kreipti PLB valdybos dėmesį į kituose kraštuose gyvenančius lietuvius“.

RS 78.VII.19

BLB-nės ATSTOVAI

Vienas po kito grįžta iš PL Seimo Brazilijos Lietuvių Bendruomenės atstovai. Prieš savaitę sugrįžo Mons. Pijus RAGAŽINSKAS – ir aktyviai dalyvavo imigrantų Olimpiadoj, ypač gi sportinėj lietuvių srity.

Įnumatytas sugrįžusių atstovų susitikimas, tikslu pasidalinti įspūdžiais ir aptarti veiklos gaires.

“ELDORADO” apyskaita.

Praėjusį sekmadienį Vyt. Vosylius, Ant. Rudys ir L. Ant. Aleknavičius padarė “ELDORADO” dramą apyskaita, pagal kurią turėta pajamų Cr. 4.612,00 ir išlaidų Cr. 1.041,00. Taigi, atgijusio Dramos Mėgėjų Ratelio „Žilvičio“ žinioje lieka Cr. 3.571,00 kruzeiras. P pinigai, kad jų vertė nemažėtų, nutarta investuoti. Tuo pasirūpinti sutiko Vyt. Vosylius ir Ant. Rudys.

Kai kam atrodė, kad neapsimokėjo įdėti tiek darbo ir gauti tik tiek pelno. Todėl čia primenu, kad vaidinimų tikslas yra kultūrinis, o ne pinigų reikalas. Vaidinimais norima gaivinti lietuviško žodžio meną, kartu atskleidžiant veikalo aktualias idėjas, kurias turi net ir linksmiausios komedijos.

“Eldorado” rengėjai džiaugiasi, kad šios dramų spektaklyje dalyvavo, palyginus, nemažas būrelis jaunimo. Gi kas dar įdomiau, kad po programos keletas jaunuolių pareiškė norą vaidinti sekančioje dramoje. O tai ir yra paskatinimas tolimesniam darbui.

Šia proga noriu pareikšti gilią padėką Seselėms Pranciškietėms

Rugsėjo (setembro) 10 dieną
ŠILINĖS ATLAIDAI
 ir
TAUTOS ŠVENTĖ
 Šv. Kazimiero parapijos patalpose
 Tai visų lietuvių
MALDOS ir SOLIDARUMO DIENA

V. ANASTÁCIO TAUTIEČIAI

ruošia

PIETUS

rugsėjo 3 d., 13 val.

Dr. J. BASANAVIČIAUS RŪMŲ SALĖJE

už leidimą dramų pastatymui naudotis jų gimnazijos sale; „Mūsų Lietuvos“ korespondentams už spektaklio aprašymus; p. Vincui Tubeliui už artistų nugaravimą ir p. Irenai Skurkevičiūtei už rūpestingą pagalbą artistams – sufleravimą.

Vardan tos Lietuvos Vienybės tezydi.

Mg. Vinkšnaitienė

LITERATŪROS RATELIS

Literatūros Ratelio susirinkimas įvyks 26 rugpjūčio 8 v.v. pa p.p. Mošinskius, rua prof. Joã Arruda 176, apto. 12, telef. 65 0907 – Perdizes.

PRAMOGOMS SALĖ

Buvo atremontuota Šv. Kazimiero parapijos saliono virtuvė, atnaujintos kanalizacijos ir stogai, padaryta pastogė geresniam valgių bei gėrimų aptarnavimui ir sutvarkytas privažiavimas iki salės prieangio.

Visa tai padaryta, bet dar neapmokėta. Broliai lietuviai, ypač gi artimesnieji, kuomet darote pobūvius, vestuves, gimtadienius, nelaužykite galvos kur susirast vietelę išsinuomuokit lietuvišką salę: turėsite didelę ir patogią patalpą, prieinama kaina, ir tuo pačiu paremsite savaia parapiją.

Mielas skaitytojau,
 ar jau užsimokejai
 ML prenumerata?

SEMANÁRIO NOSSA LITUÂNIA

MŪSŲ LIETUVA

Caixa Postal 4421
 01000 São Paulo, SP.

Diretor responsável
 VYTAUTAS BACEVIČIUS

Redige: Equipe Editorial
 Administrador: Stanislo Šileika

METINĖ PRENUMERATA: 150 kr. GARBĖS PRENUMERATA: 700 kr.
 Paskiro numerio kaina: 3.00 kr. Užuojaus ir sveikinimai nuo 60 kr. pagal didumą. Dėl kitų skelbimų tartinis su administracija. Čekius rašyti: “Stanislo Šileika” vardu.

Straipsnius ir korespondencija redakcija taisy, pertvarko savo nuožiūra. Ne naudoti raštai gražinami tik autoriui prašant. Pavarde pasirašyti straipsniai nebūtinai išreiškia redakcijos ir leidėjų nuomone. Už skelbimų kalbą ir turinį redakcija neatsako. Laikraštis spausdinamas pirmadienį: vietinės žinios ir pranešimai 9-10 puslapiams redakcijai įteiktini ne vėliau kaip iki sekmadienio vakaro.

MŪSŲ ŽINIOS

São Paulo, 20 de Agosto de 1978

VASARIO 16 DIENOS MINĖJIMAI IR NEPRIKLAUSOMYBĖS PASKELBIMO AKTAI ISTORIJS EIGOJE.

Minime su didele pagarba VASARIO 16 dienos paskelbimo aktą, pasirašytą VILNIUJE. Minime, kad nuo to paskelbimo ir šiais metais suėjo tik.. lygiai 60-ties metų. Bet.. kodėl lig šiol nutylima (ir tylima) toji DIDŽIOJI ISTORINĖ TIESA, 1812 metais LIEPOS mėnesyje PASKELBTAS NEPRIKLAUSOMYBĖS AKTAS PAČIO NAPOLEONO, kuriam dabar liepos mėnesyje, žinoma, suėjo tik.. 166 metai. 166 METAI NUO LIETUVOS NEPRIKLAUSOMYBĖS PASKELBIMO AKTO, ESANT NAPOLEONUI PAČIOJE LIETUVOJE.

STATAU KLAUSTUKĄ: Kodėl ir šis taip svarbus politiniu atžvilgiu įvykis yra mūsų nutylimas? Jis, kiek prisimenu, gimnazijos suole buvo nutylimas ir pačioje Lietuvoje. Nes iškilus vienoje klasėje šiam klausimui, buvo liepta vietos mokytojo nutilti ir sėstis. Kodėl? Ar tai ne istorinis įvykis liečiantis Lietuvą?

Gal apie šį mano šiose eilutėse primintą įvykį galėtų kiek plačiau pasisakyti ISTORIJS ŽINOVAI (NE ISTORIJS KLASOTOJAI) - vietos veiksniai, ir dar esantieji gyvi buvusios ir prarastos paskelbtos nepriklausomybės aukštieji pareigūnai, kurių dar turime šimtus čionai išėivijoje.

Su pagarba,
Meldutis Laupinaitis

Malonūs „Mūsų Lietuva“ leidėjai ir

Tikiu, kad leisite šiam mano laišku išvysti dienos šviesą Jūsų laikraščio skiltyse, šiuom padidindami ir šį kaip kam nemalonų klausimą – nemalonu, žinoma, Lenkomanams.

M. L.

KARDINOLAI "PO RAKTU"

Šio mėn. 25 dieną 111 kardinolų į KONKLAVĖ (cum clavi" – po raktu) ir iš ten neįšeis, kol neišrinks naujo Popiežiaus.

Šie 111 balsuos ir rinks; tačiau konklavėj dalyvaus ir Tas, kuris Bažnyčiai pažadėjo būti kartu su ja iki pasaulio pabaigos, ir kuris, išsirinkęs Petrą, jam tarė: „Ant tavęs statau savo Bažnyčią... Ganyk mano aveles“.

Konklavė – tai didelis mūsų tikėjimo aktas.

DĖMESIO STUDENTAMS

Įvykusiųose egzaminuose, liepos mėnesį, Inst. Superior de Educação Sta. Cecilia, Santos mieste (Exame Vestibular Unificado do Curso de Engenharia Industrial), vienas iš klausimų buvo sekantis:

Ginčai tarp Lenkijos ir Lietuvos, dėl Vilniaus miesto, įvyko

- Prieš pirmą Pasaulinį Karą?
- Per pirmą Pasaulinį Karą?
- Po pirmo Pasaulinio Karo?
- Prieš antrą Pasaulinį Karą?
- Per antrą Pasaulinį Karą?

Studente, jei ruošiesi vestibulariniams egzaminams, gal reikėtų domėtis truputį ir Lietuvos istorija. Jei toks ar panašus klausimas tau būtų pastatytas egzaminuose, ar galėtum tiksliai atsakyti?

J. Tatarūnas

Sėkminga buvo Toronto lietuvių rengta demonstracija, protestuojanti prieš Viktoro Petkaus ir kitų disidentų nuteisimą Lietuvoje ir Sov. Sąjungoje. Viršuje – kalba Ontario vyriausybės ministeris L. GROSSMANAS gausiai miniai
Nuotr. S. Dabkaus

KONTRASTAI IR AMBICIJOS (Tęsinys)

Į spaudos lapus suklokime kristalinėje rasoje išpraustas mintis. Krikščioniškai humaniškas, atgaivinančias ir pakeliančias. Rūsti ir karti būties dienų rutina nežadins ir kilniai nesuteiks. Nonsensas – didžiulis meilė tėvynei, niekinant tėvynainius, kokie jie bebūtų. Tebūnie jie sau kreivi ir užgaulūs. Tebūnie jie neteisingi ir arogantiški. Tebūnie jie pasalūnai, šmeižikai ir prisidengėliai. Jie yra tavo ir mano broliai-lietuviai. Esame, pagaliau, šiookie-tokie krikščionys ir kasdieną sakome: „...ir atleisk mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams...“

Raukime keršto sąvoką – ji svetima lietuviui prigimčiai. Niekinkime kitų kurie mažiau dirba už nieko nedarbančius. Ir jie mūsų broliai, mūsų šeimos nariai. Nėra pasaulyje lietuviui, kuriam drįstume mesti priešų vardą. Mes turime tik vieną priešą – mūsų tėvynės pavergėją.

Lietuviškai kalbanti

Vyrų – moterų – vaikų
gydytoja

DRA. HELGA HERING
médica

HOMENS – SENHORAS
CRINANÇAS

nuo 8 iki 12 val.:

Av. Eulina, 99 – V. Sta.
Maria (skersgatvis ties nr
2214, Av. Deputado Emílio
Carlos – B. do Limão)

nuo 14 iki 18 val.:

Rua Quartim Barbosa, 6
(paskutinė stotis onibus
Vila Santista - Bairro do
Limão).

Tel. 265.7590

FÁBRICA DE GUARDA-CHUVAS

Guarda chuvas de todos os tipos, para homens, senhoras e crianças. Mini-sombrinhas, tipo italiano e alemão.

Vicente Vitor Banys Ltda.

Inscr. Estadual: 104.519.617

C.R.C.80.882.909/001

R. Coelho Barradas, 104
V. Prudente

Fones: 274.0677 - (Res. 274.1886)
São Paulo